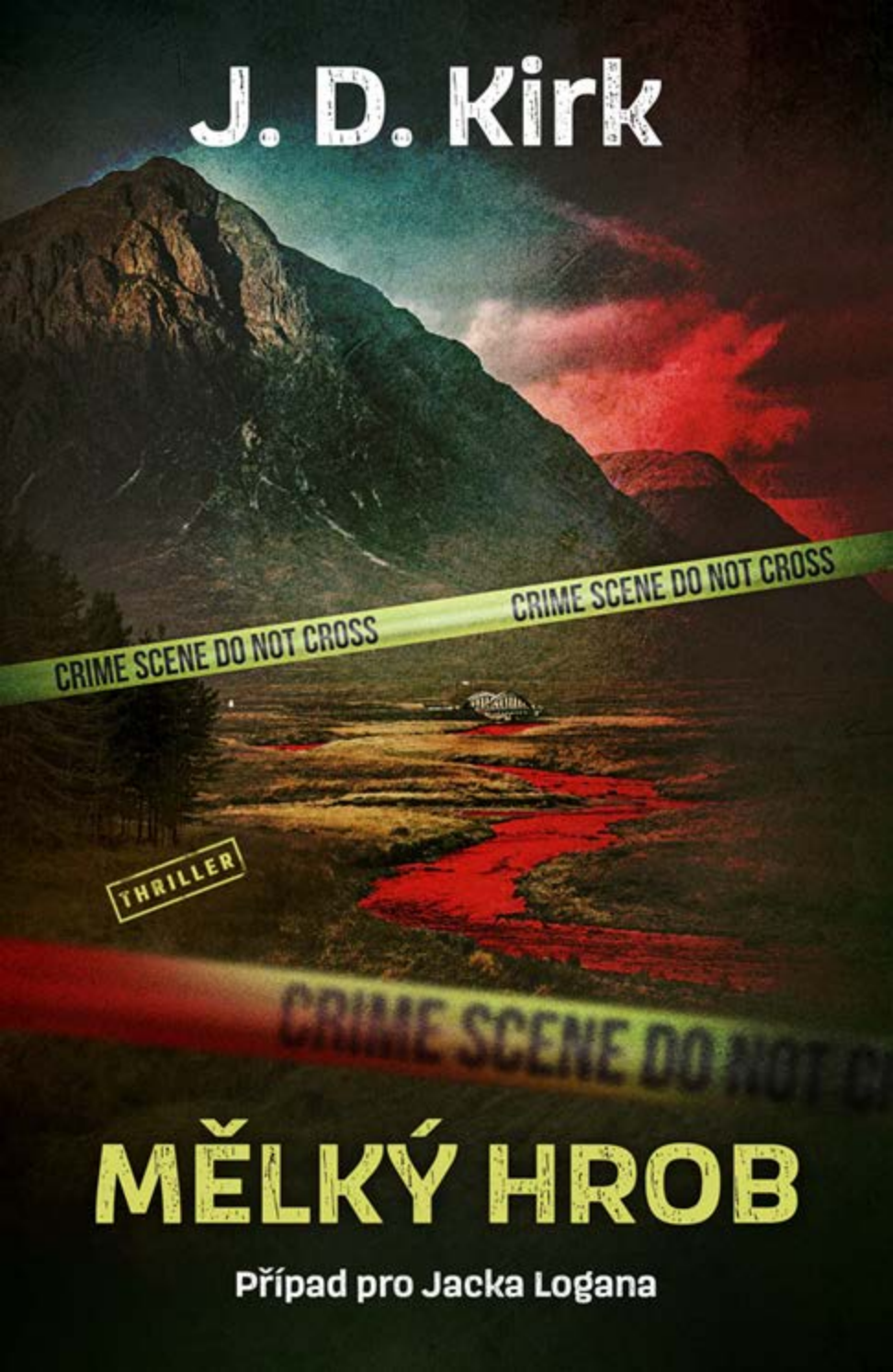

J. D. Kirk

CRIME SCENE DO NOT CROSS

CRIME SCENE DO NOT CROSS

THRILLER

CRIME SCENE DO NOT CROSS

MĚLKÝ HROB

Případ pro Jacka Logana

MĚLKÝ HROB

Blood and Treachery
Copyright © 2019 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5315-4 (pdf)

J. D. Kirk

MĚLKÝ HROB

Případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

KAPITOLA 1

Telefon se ozval předchozího večera, zrovna když se Fulton chystal přečíst Carrie pohádku na dobrou noc. Byl to hloupý příběh o magnetické krávi, ale Carrie tu knížku milovala, a když u nich přespávala, vždycky si společně našli čas a užili si její oblíbené pasáže se vši parádou.

Pravda je, že Fulton se na čtení těšil možná ještě víc než ona.

Od doby, co doma měli naposledy malého človíčka, uplynuly už celé roky, a i když nečekal, že se stane dědečkem tak brzy, považoval malou rošťandu za hotový dar z nebes. Jeho manželce vnučka opět vlila krev do žil a jemu uštědřila ten správný kopanec do zadku, aby se z něj nestal páprda ve středních letech.

Právě si vyčistili zoubky, dali babičce pusu na dobrou noc a zamířili po schodech nahoru, když se telefon rozezvonil. Pohřešovaný turista. Helikoptéra je na cestě. Potřebují každou ruku i nohu.

Kdy že se toto všechno vlastně odehrálo? Před čtrnácti hodinami? Domníval se, že záchranáři do té doby pohřešovaného stoprocentně najdou, zatím jim ale štěstí nepřálo a po zmizelém horolezci stále ani vidu ani slechu.

Z parkoviště měl výhled téměř na celý vrchol hory Buachaille Etive Mor, vyjma několika oblastí, nad nimiž se jako chomáček bavlny vznášel hustý mrak. Do pátrání se zapojily dva týmy – záchranáři z Glencoe Mountain a jejich kolegové z Lochaberu. Pátrače sem tam zahlédli, jak cik cak stoupají po Buachaille a hledají zmizelého.

Helikoptéra pobřežní stráže se před pár hodinami nejprve musela vrátit do Inverness natankovat a pak ji na dobu neurčitou zdržela dopravní nehoda v Moray Firth, a tak záchranářům nezbylo nic jiného než pátrat po pohřešovaném po svých.

I kdyby informace o jeho poloze byly správné, prohledat takovou oblast nebylo jen tak. Pokud navíc neznámý změnil plány a vyrazil jinam – například k jednomu z vrcholů Three Sisters –, rovnala se šance, že ho najdou, téměř nule.

V ten moment ale Fulton na nic z toho nemyslel. Zajímal ho jen jeho žaludek, který škrundal tak hlasitě, až se bál, aby se mu na něm neudělal uzel.

Vytáhl ovesnou tyčinku, kterou s sebou vždy nosil, a kousek si ukousl. Pochutina očividně obsahovala stejné množství vloček jako ovesná kaše. Škoda jen, že chutí připomínala spíš polystyrén se špetkou cukru.

Jeho vysílačka zaskuhrala a donutila ho žvýkat rychleji. Suché, hrubé vločky sice vzdorovaly, co mohly, nakonec se mu ale přece jen podařilo lepkavou hmotu polknout.

„Jo, slyším,“ zadrmolil a pokusil se malíčkem vylovit zbloudilou ovesnou vločku, která mu uvízla v mezírce mezi zuby a dásní. „Máte nějakou stopu?“

Hlas na druhé straně patřil Garymu Ridgeovi. Ridge se věkem řadil spíš mezi mladší členy týmu, pokud ale šlo o zkušenosti,

byl na tom lépe než mnozí starší kolegové. Z jeho slov, která se linula z vysílačky, byla cítit únava.

Záchranáři prohledávali kopcovitý terén již několik hodin, navzdory chladu, dešti i hoře samotné, navíc většinu času po tmě. Fulton z vlastní zkušenosti věděl, jak rychle dokáže podobná kombinace z člověka vysát energii do poslední kapky a společně s ní i veškerý optimismus. A jakmile člověk ztratí naději, rozplyne se jakákoliv touha pokračovat jako pára nad hrncem.

Ale byli to dobří hoši. Pokračovali v pátrání tak dlouho, jak bylo potřeba. Jako vždy.

„Už víme, jestli se vrátí helikoptéra?“ zeptal se Gary. „Docela by se nám tady šikla.“

„Zatím nevíme. Ale jen tak to nejspíš nebude,“ odpověděl Fulton. Nemělo smysl pravdu přikrášlovat. Za to by mu kluci nepoděkovali. „Momentálně jsme na to sami.“

Z druhé strany se tlumeně ozvala salva nadávek záchranářů. Většina byla myšlena v dobrém, nikoliv však všechny.

„Jasně,“ řekl potom Gary. „Poslal jsem Chrise zpátky dolů. To jeho koleno mu dává co proto. Napadlo mě, že bys na něj mohl mrknout.“

Fulton si povzdechl. „To se mu líbit nebude. Kterým směrem jde?“

„Směrem k tobě. Podél chaty Horskýho klubu. Už bys ho pomalu měl vidět.“

Fulton přelétl očima ke stavení z bílých kamenů a se střechou z břidlice z nedalekého Ballachulish. Vpravo od stavení s jistotou rozpoznal postavu, která se belhala dolů ze svahu. Znal Chrise dost dlouho na to, aby dokázal číst řeč jeho těla, a proto si dovedl velmi živě představit, co za slova staršímu muži v ten moment vychází z úst.

Chris byl jedním ze starých mazáků. Nejradši by si všechno udělal sám a určitě nesl dost nelibě, že ho poslali na lavičku.

„Jo, už ho vidím,“ oznámil Fulton. „Dám ti vědět, když zjistím něco nového ohledně helikoptéry. Dávejte na sebe bacha. Zůstaneme v kontaktu.“

Gary do vysílačky zavrčel, že spojení je u konce, a Fulton dál sledoval, jak Chris pajdá směrem k němu. Dolů mu ale chybělo ještě dobrých pár set metrů. Právě přicházel k lávce pro pěší přes řeku Coupall.

Jen co na ni však vstoupil, zastavil se, otočil se a vrátil se zpět. Udělal šest kroků doprava, přidřepł si a zůstal zírat na cosi na zemi.

Fulton ho sledoval a jazykem při tom pátral uvnitř ústní dutiny po zbytcích ovesné tyčinky. Žádný zapomenutý poklad mezi zuby nenašel, na což si jeho žaludek hlasitě postěžoval.

Chris si mezitím klekl a začal hrabat v zemi. Postupoval pomalu a obezřetně, jako by sundával obří pavučinu a bál se, že na něj každou chvíli vyskočí osminohá obluda.

„Dobře...“, zamumlal Fulton, aniž by z něj spouštěl pohled. Naklonil se vpřed a zamžoural, aby lépe viděl.

Další pohyb starého záchranáře byl prudký a nečekaný. Chris rázem zapomněl na věk i bolavé koleno, vyskočil na nohy jako kamzík a pozpátku hopkal pryč s rukou nataženou před sebou, jako by se chtěl chránit před tím, co právě viděl.

Fulton viděl, jak se natáhl pro vysílačku. Jeho hlas se ozval z reproduktoru jako tenké zapraskání. Chris mluvil téměř klidně, a kdyby ho Fulton celou dobu z dálky nepozoroval, byl by jeho vyrovnanosti uvěřil.

„Haló? Fultone? Něco jsem tady našel.“

„Jo. Viděl jsem,“ odvětil Fulton. Náhle mu vyschlo v ústech a ztěžka polkl. „Cos našel?“

Následovala pauza. Nebyla nijak dlouhá, ale na to, aby zamaskovala, jak se Chrisovi třese hlas, stačila.

„Tělo,“ odpověděl Chris.

Fulton slyšel, jak jeho kolega na druhé straně vysílačky vydechl. Viděl, jak zvedl hlavu, a pohledy obou mužů se přes řeku setkaly.

„Ale ten týpek, co ho hledáte, to nejspíš nebude.“

KAPITOLA 2

Přibližně hodinu předtím, než bylo nalezeno tělo, a dobrou míli od místa nálezu seděl detektiv šéfinšpektor Jack Logan tváří v tvář zrudě.

Od jeho poslední návštěvy se v Carstairské státní nemocnici opět stihl obměnit personál. To ho nijak zvlášť nepřekvapilo. Ústav nepatřil mezi místa, kde by někdo hodlal pobýt delší dobu. Především administrativní pracovníci se tu střídali jak na běžícím pásu, a tak místo cedulek se jménem fasovali pouze nálepky, a stejně jako ony se na místě příliš dlouho neudrželi.

Přes bezpečnostní opatření ho dostal služební průkaz, pár nevinných lží a cosi, co by se s jistou nadsázkou dalo označit jako kouzlo osobnosti. Protáhl se až sem. Právě teď.

Za ním.

Owen Petrie, Našeptávač, který před více než deseti lety připravil o život několik dětí, seděl v polstrovaném křesle vedle své postele, přímo naproti šéfinšpektorovi. V koutcích úst mu hrál vyhybavý, téměř nepostřehnutelný úsměv. K tomu si Petrie tiše, avšak velmi nemelodicky pobrukoval, jako by se snažil vybavit si písničku, kterou kdysi znával.

Vypadal zdravěji, než když za ním byl Logan naposledy, což šéfinpektora dost popudilo. Celé ty roky, co Petrieho navštěvoval, si Logan liboval v tom, jak se mu ten zmetek postupně zmenšuje před očima, jako by z něj pomalu ubývala jedna kapka hnusu za druhou.

Dnes se mu ale Petrie zdál silnější. A taky mladší. Někdo ho dokonce nedávno oholil, a tak mu na bradě rašil jen náznak strniště. Dokonce i vlasy měl zastřižené a sčesané doleva. Kdyby se na něj teď z této strany někdo díval, viděl by před sebou důstojného pána v letech, který možná vypadá trochu vyjeveně, jinak ale působí zcela normálně.

Druhá strana Petrieho hlavy ale vyprávěla zcela jiný příběh. Během zatýkání utrpěl Owen pád, při kterém si rozsekl lebku vejplů a přivodil si poškození mozku, jež ho uvrhlo do stavu, jenž by se snadno dal označit za vegetativní.

Nebo Petrie přinejmenším chtěl, aby si to všichni mysleli. Logan mu ale na rozdíl od ostatních na špek neskočil.

Od spánku až k uchu brázdila pacientovi hlavu směsice výčnělků, důlků a zjizvené tkáně. Na hlavě mu sem tam jako keře v poušti rašilo několik chomáčů vlasů, jinak ale byly škody na jeho lebce víceméně neustále všem na očích.

„Vypadáš dobře, Owene,“ oslovil ho Logan. „Je nám líp, co?“

Petrie roztáhl úsměv ještě více doširoka. Zavrtěl se na židli, aby se mu sedělo pohodlněji, ale nic neříkal.

„Promiň, že jsem tady delší dobu nebyl, Owene,“ pokračoval Logan. „Poslední dobou na tebe moc nemyslím, abych pravdu řekl.“

To byla samozřejmě lež. A pořádná. V žádném případě by ale nepřipustil, aby to ten parchant věděl.

„Stýskalo se ti po mně?“ hovořil dál k Petriemu. „Chybí ti to naše tlachání?“

Jak Logan přenesl svou nezanedbatelnou váhu vpřed, zaskřípěla pod ním židle. „Proto mi voláš?“

Šéfinspektor čekal, jak Petrie na jeho otázku zareaguje. Prohlížel si jeho obličej a hledal sebemenší náznak, který by ho prozradil. Nenašel ale nic. Stále jen stejný prázdný výraz a úšklebek na rtech.

„Byl jsi to ty, že, Owene?“ řekl Logan. „Já vím, že jo. To ty mi pořád voláš.“

Tentokrát se Petrieho výraz změnil téměř okamžitě. Čelo mu zacukalo a oči lehce zaostřily, jako by hleděly přímo na šéfinspektora, nikoliv skrz něj.

„Já volal... telefonem?“ hledal těžko slova.

„Jo.“

„Já n-nemám t-telefon.“

„No vidíš. A já bych řekl, že máš, Owene,“ odvětil Logan. „Podle mě ho máš a z nějakýho důvodu voláš zrovna mně.“

Logan se postavil tak náhle, až sebou muž v křesle trhl a ucouvl. V ten moment jako by se opět o kousek scvrkl. Detektiv si na okamžik Petrieho vyděšený výraz náležitě vychutnal, pak se vrhl k plastové komodě, jedinému úložnému prostoru v pokoji, a vytáhl šuplík.

„N-ne,“ prosil ho Petrie.

Zásuvka byla napěchovaná ponožkami a spodním prádlem. Logan se prohrabával jejím obsahem a na výhrady koktavé zrůdy v rohu nebral ohled. Když se dopracoval až na dno šuplíku, objevil jakýsi předmět zabalený v igelitu.

„Ale, ale! Copak to tu máme, Owene?“ podivil se a vrhl na Petrieho tázavý pohled.

Logan pytlíkem několikrát škulbl, až vyletěl z komody. Při tom na podlahu vypadlo několik černých ponožek a vytahané, zaprané bílé spodky.

Petrie se zavrtěl na židli. V obličejí se mu zračila čirá hrůza a hlas ho rázem opustil. Když Logan otevřel pytlík a nakoukl dovnitř, odvrátil pohled jinam.

Nebyl to telefon. Ani zdaleka. Ze dna balíčku, který byl již z půlky prázdný, na detektiva koukaly inkontinenční vložky.

Logan se stále nehodlal vzdát naděje, vsunul ruku do obalu a snažil se nahmatat telefon. Marně.

Petriemu usazenému na židli se mezitím rozhořely tváře do ruda. Oči měl sklopené dolů a kroutil si prsty. Jednou nohou se odrazil od podlahy, až se pod Loganovými chodidly otrásla.

Policista mrštil balíčkem o zem. Dál se prohrabával prádlem a několik kusů odhrnul stranou.

„Kde ho máš?“ naléhal. „Já vím, že tady ten telefon někde je, Owene. Tak mi, krucinál –“

„Co se to tady, pro boha svatého, děje?“

„D-doktor Ramesh,“ hlesl Petrie. Úleva v jeho hlase byla téměř hmatatelná. „Doktor Ramesh.“

„To nic, Owene. Nemáte se čeho bát,“ tišil svého svěřence doktor a vešel do pokoje.

Doktor Ramesh nebyl tak velký jako Logan, nesl se však s takovou dávkou autority, že působil o pár centimetrů vyšší. Když promluvil, rámoval jeho slova lehký indický přízvuk, člověk se ale musel hodně soustředit, aby ho zaregistroval. V podstatě však mluvil jako „zazobanej Anglán“, jak Logan označoval neurčitý přízvuk vyšší třídy, ohlazený lety drahého soukromého vzdělání.

„No, pane...“ Ramesh neurčitě mávl rukou, „Logane, je to tak? Na něco jsem se vás ptal. Co tady, pro boha svatého, děláte?“

„Vedu tady rozhovor,“ spustil Logan, ale hrstka slipů, které držel v ruce, mu na věrohodnosti zrovna nepřidala. „Mám důvod se domnívat, že tady Owen –“

„Mně jsou vaše důvody upřímně ukradené, pane Logane,“ štěkl na detektiva doktor. „Nemáte povolení tady být. Od nikoho. Ohrožujete zdraví mého pacienta, nemluvě o tom, že ho tady nezákonně ponižujete a obtěžujete.“

Logan odložil spodní prádlo zpět do šuplíku a otočil se na doktora, přičemž využil svou výškovou převahu a zlověstně si ho seshora změřil. Ramesh – to mu musel nechat – neucukl ani o centimetr.

„Okamžitě opusťte budovu. Buď půjdete dobrovolně, nebo vás ven vyprovodí ostraha – to už nechám na vás. Každopádně vás tu nechci ani vidět,“ halekal doktor. „A taky to okamžitě ohlásím vašim nadřízeným. Pokud nezakročí oni, pošlu to do novin, když to nepůjde jinak.“

Logan si odfrkl: „Jasně. To bude trhák: ‚Policie vyslýchá usvědčeného vraha dětí‘ – už vidím ten skandál.“

„Já bych to popsal tak, že ‚Policie nezákonně vyhrožuje psychicky hendikepovanému pacientovi‘,“ ohradil se Ramesh, vsunul ruku do kapsy pláště a vytáhl telefon. „Tak jdete sám, nebo vás mám nechat vyvést?“

Chvíli to vypadalo, že Logan zvažuje druhou možnost, pak ale zabodl prst směrem k Petriemu, zamumlal něco v tom smyslu, že s ním ještě neskončil, a vyhrnul se podél doktora ven na chodbu.

Už u recepcy slyšel, jak si Petrie zase brouká.

Když byl v polovině parkoviště, jeho telefon se náhle rozezvoni.

Podíval se na displej a zaskuhral. Ještě jednou se ohlédl na budovu, kterou právě opustil, a hovor přijal. „Kristova noho, vy na tom baráku snad máte kamery, nebo co?“ lamentoval. „Už podruhé jsi mě chytil na tom samém místě.“

„Na co si to, do prdele, hraješ?“ vyštěkl na něj hlas z telefonu.

Detektiv superintendent Gordon Mackenzie – známý mezi většinou skotských policistů jako Gozer – míval dobrou náladu jen velmi zřídka. Na Loganově stupnici mrzutých starých dědků zastával momentálně jeho bývalý nadřízený druhé místo hned za jeho nadřízeným současným, Bobem Hoonem, který dovedl umění pohrdání k naprostému mistrovství.

Dnes měl ale Logan pocit, že Gozer Hoona o prvenství připraví.

„Právě jsem měl nepříjemný telefonát,“ zuřil Gozer. „Hádej, kdo mi volal?“

„Poštovní loterie?“ zkusil to Logan a okamžitě se zakabonil a litoval, že si uštěpačnou poznámku neodpustil.

Když vyťukával do dveří svého volva kód a nasedal dovnitř, raději odtáhl telefon dál od ucha. V momentě, kdy se přístroj spojil přes bluetooth s palubními reproduktory, už Gozerův hněv pomalu vyhasínal.

„– já ti dám Poštovní loterii!“ halekal. „Ty víš moc dobře, kdo mi volal. Tys za ním zas byl, co? Za Petriem?“

„Jo,“ přiznal Logan, neboť moc dobře věděl, že nemá smysl lhát.

„A proč jsi tam, krucinál, lezl? Já myslel, že jsi s ním skončil. A co tam vůbec děláš? Vždyť ses přestěhoval! Já myslel, že jsme se tě zbavili.“

Logan sešlápl spojku a stiskl tlačítko, kterým se startuje motor. „Mám důvod se domnívat, že mi Owen Petrie z Carstairs telefonuje,“ přiznal na rovinu.

Skoro jako by ten výsměšný úšklebek slyšel. „Vážně, Jacku? A jakejpak důvod to je? Paranoidní schizofrenie?“ zlobil se Gozer. „Petrie má mozek na kaši. Ten už nikomu volat nebude.“

Animovaná startovací sekvence na displeji palubní desky právě skončila a vystřídala ji mapa. Na velkém šedém čtverci znázorňujícím parkoviště před nemocnicí byl malý trojúhelníček. Zatímco Logan uvažoval, co Gozerovi odpoví, letmo přelétl pohledem pravý horní roh displeje a podíval se, kolik je hodin.

Zarazil se. Odtrhl pohled od časomíry a zkontroloval hodinky na zápěstí.

„Do háje,“ zanádal a zatrásl rukou. Vteřinová ručička se posunula o několik políček vpřed, ale pak se opět zastavila. „Krucinál fagot!“

„Co se stalo?“ zajímal se Gozer.

Logan se natáhl pro bezpečnostní pás, popadl telefon a zcvakl popruh do přezky.

„Promiň. Budeme to muset nechat najindy,“ řekl.

„Co prosím?“ sykl Gozer. „Probereme to teď hned, Jacku. Ne až se ti zachce. Musíme probrat to –“

Logan ťukl prstem na ikonku červeného sluchátka a odhodil přístroj do palubní přihrádky, o vteřinu později však telefon opět zvedl a vytočil jiné číslo. Zatímco poslouchal vyzváněcí tón, cítil, jak se mu doslova vpaluje do uší.

„No tak, no tak,“ prosil šeptem.

V přístroji to klaplo. Logan se na svém sedadle napřímil a civěl na displej, jako by mohl osobu na druhé straně linky

vidět. „Haló?“ Když na jeho výzvu odpověděl umělý počítačový hlas, podrážděně mlaskl.

„Volaný účastník je momentálně nedostupný...“

Hovor ukončilo další dloubnutí palcem. Několik následujících vteřin promarnil šéfinspektor psaním zprávy „Jsem na cestě“, pak telefon zahodil, zkontroloval zrcátka a za hlasitého burácení motoru a skřípění pneumatik vystřelil z parkoviště.

KAPITOLA 3

Když dorazil, byla už pryč a šálek od kávy, studený na dotek, byl jediným důkazem, že tu kdy seděla.

„Do prdele,“ ulevil si Logan, za což ho skupinka místních snobů, kteří seděli u sousedních stolků a usrkávali Earl Grey, odměnila zdviženým obočím a zděšeným pohledem.

Zákazníky čajovny náležitě vyděsil už jen tím, jak se zcela bez dechu a v propoceně košili, která se mu lepila na záda, vrátil dovnitř. Když pak ještě začal na prázdný stůl chrlit nadávky, zdálo se, že někteří hosté dostanou infarkt.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“

Logan se otočil a spatřil mladíka v černé košili a bílé zástěře, jak si ho znepokojeně prohlíží a na jedné ruce přitom zkušeně balancuje s táčem naloženým čajovým pečivem.

„Jo. Možná. Byla tu holka... mladá žena. Krátký hnědý vlasy. Vysoká asi jako vy.“

„Maddie. Ano, ta tu byla,“ přitakal číšník. „Ale už odešla.“

„To vidím i bez vás. Ale kdy?“

„Je to tak dvacet minut.“ Číšník si znovu změřil zadýchaného hosta pohledem a zašmátral v kapse zástěry. „Tohle vám tady nechala.“

Logan od mladíka převzal přeložený měkký ubrousek. Když ho rozložil a přečetl si vzkaz naškrábaný těsně pod logem kávárny, cítil, jak ho pozorují všechny oči v místnosti.

Díky za brunch na prd, tati.

Znovu vzkaz složil a zkrivil ústa do výrazu, který vzdáleně připomínal úsměv. „Díky,“ obrátil se na číšníka.

Rozhlédl se po osazenstvu čajovny, jak ho s nozdrami otevřenými doširoka opovržlivě sleduje. V ten moment se mu chtělo křičet, nadávat a zepsout je za svou vlastní hloupost.

Místo toho ale řekl jen: „Omlouvám se za vyrušení,“ a odporoučel se dveřmi ven.

Telefon zvedla až napotřetí. Předchozí dva pokusy spadly do hlasové schránky a bez odpovědi zůstaly i tři textové zprávy. Z palubního reproduktoru na něj vyštěkl její hlas, umocněný ozvěnou uvnitř vozu.

„Co?“

Logan sebou trhl. I když to bylo jen jedno slovo, znělo nebezpečně. Bylo nabitě a odjištěné jako bomba – stačil jediný špatný krok a vybuchne.

„Maddie. To jsem já.“

„Já vím, že jsi to ty. Vidím tvoje jméno na displeji. Co?“

„Poslyš, zlato, moc mě to mrzí,“ omlouval se dceři Logan. „Zastavily se mi hodinky. Ztratil jsem pojem o čase.“

„Tak tobě se zastavily hodinky?“ okřikla ho Maddie tónem vyšším o celou oktávu. Tik, tik, tik – bomba stále tikala. „To jako vážně? Na nic lepšího se nezmůžeš?“

„Jo, vážně. Zní to sice... No jo, já vím, jak to zní, ale je to pravda. Asi si budu muset nechat vyměnit baterku. Klidně ti pošlu fotku. Myslel jsem, že mám říšu času, ale pak...“, povzdechl si. „Poslyš, kde teď vlastně jsi? Nechceš se vrátit?“

Žádná odpověď. To bylo dobré znamení. Možná se mu na-
konec přece jen podařilo výbuch zažehnat.

„Nebo za tebou můžu zajet já. Zajdem někam jinam.“

Někam, kde nebudeme pod drobnohledem bandy křupanů, pro-
blesklo mu hlavou.

„Měla bych už vyrazit do práce,“ odpověděla.

Nebylo to sice „ano“, ale ani „ne“. Nezbyvalo než hrát vabank.
Chystal se přestříhnout červený drát.

„Určitě si na svého starýho tátu nenajdeš půlhodinku?“ zkusil
to.

Odmlčel se a nechal Maddie, ať ticho vyplní svou odpovědí.

„Dvacet minut,“ navrhla.

„Dohodnuto,“ neměl v úmyslu pokoušet štěstí. „Ale radši
bych se sešel na tomhle konci města. Cesta z Carluke mi trvala
přes M8 celou věčnost,“ řekl a okamžitě toho litoval.

Linku opět vyplnilo ticho, ještě hutnější a tísnivější než
před chvílí.

„Z Carluke?“

Tik, tik, tik.

Do prdele.

„Jo,“ přiznal. „Já... měl jsem tam nějakou práci.“

„Ty jsi za ním zas byl, že jo?“ vyzvídala Maddison. Žádný
výbuch se nekonal, žádná rána se neozvala. Dokonce ani nezněla
naštvaně. Skoro by si přál pravý opak.

„Ano –“

Povzdechla si. V jediném zvuku Logan rozeznal smutek,
zklamání a únavu, to vše naráz.

„Měla jsem to tušit. Panebože. Co jsem si myslela, po všech
těch letech, co si jen pamatuju.“

„O čem to mluvíš, zlato? Co si pamatuješ?“

Hlas se jí téměř neznatelně zlomil. Kdyby ji neznal, nejspíš by si toho ani nevšiml.

„Kdo je u tebe na prvním místě.“

„Ale no tak, jdi ty. Co má tohle znamenat?“ protestoval Logan. „Moc dobře víš, že to není –“

„Víš co, tati, už bych radši měla vyrazit do práce.“

„Ne. Já myslel, že –“

Zarazila ho. Hlas teď měla pevný jako skála. Přesně jako její matka.

„Dobře dojed.“

Nemělo smysl ji přemlouvat. Neexistovalo nic, co by ji přimělo změnit názor. Pohnožil to na celé čáře.

„Fajn. Tak já se ozvu, až zas někdy budu poblíž?“

„Jasně,“ řekla. „Třeba někdy.“

V ten moment ustalo tiché bzučení elektřiny, které telefonát provázelo po celou dobu, a jméno jeho dcery zmizelo z displeje na palubní desce jeho volva.

Logan praštil hlavou do polstrované opěrky a ovinul prsty kolem volantu tak pevně, jako by ho chtěl uškrtit. A s ním rovnou i celý svět.

Owen Petrie. Je to všechno jeho vina, namlouval si. Málem o tom přesvědčil sám sebe – a rozhodně ne poprvé.

Telefon se znovu rozezvonil a probral k životu palubní přehrávač. Naděje ho ale opustila hned, když na displeji spatřil jméno Bena Forda.

Logan si povzddechl, dopřál si vteřinku, aby se trochu sebral, a dloubl do jednoho z tlačítek na spodní straně volantu. „Co je?“

„Všechno dobrý, Jacku? Jak to tam dole zvládáš?“

„Stojí to za prd,“ odpověděl Logan. Detektiva inspektora znal příliš dlouho na to, aby se obtěžoval vážit slova.

„Takže všechno při starým,“ zkonstatoval Ben. „Pořád platí, že se dneska vracíš?“

„Jo. Za chvíli. Proč?“ zeptal se Logan, i když odpověď předem dobře znal.

„Budeš si cestou muset udělat zastávku v Glen Coe. Počkáme tam na tebe,“ dodal Ben. „Něco se tam stalo.“

Logan se zastyděl, když ho na okamžik zaplavil pocit, který neměl daleko k radosti a úlevě. S prací si poradit dokázal. To uměl.

„Napiš mi podrobnosti do esemesky,“ řekl. „Už jedu.“

KAPITOLA 4

Cestou na parkoviště panoval lehčí zmatek, ježž měli na svědomí především řidiči, kteří si mohli krky vykroutit, aby zjistili, co znamená všechen ten povyk a blikající majáčky.

Dvojice strážníků se chystala zastavit volvo, které se po nerovné cestě řítilo ke konci kolony. Když na ně však Logan zablikal modrým světlýkem, jen mávli rukou a nechali vůz projet.

Logan vystoupil ze svého SUV a zjistil, že jim nad hlavami krouží helikoptéra tak nízko, až mu z toho bzučení stoupá tlak v uších. Na parkovišti kromě tří policejních automobilů a jedné dodávky stálo několik civilních vozů a landrover s logem horské záchranné služby.

Poblíž landroveru si dvojice mužů v outdoorovém oblečení podávala lahev se třemi strážníky v rozlišovacích vestách. Mladší z mužů zamumlal cosi do vysílačky a helikoptéra se zvedla k nebi a zamířila k hoře.

Z oblohy padal drobný déšť, kapky ale byly tak lehounké, že se v mírném větru spíš vznášely, než že by klesaly k zemi. I když žil Logan na Vysočině už dobrých pár měsíců, stále ho uvádělo v úžas, kolik podob můžou mít zdejší srážky. Doposud

zaznamenal přinejmenším dvacet druhů deště, od *mlžného oparu* až po *chcanky z nebe*, obvykle v rozmezí jednoho dne.

Z dodávky vystoupil seržant v uniformě a za zvuku skřípání a vrzání pajdal po šterku směrem k Loganovi. Šéfinspektor okamžitě vydoloval z kapsy kabátu služební průkaz.

„Detektiv šéfinspektor Jack Logan, oddělení vražd.“

„Jo, pane, já vím,“ odpověděl seržant. „Už jsme se potkali. V případě toho pohřešovaného kluka. Connora Reida.“

Policista nabídl Loganovi ruku. „Seržant Jaffray. Greig.“

Logan se snažil muže zařadit, očividně se mu to ale moc nedařilo.

„Setkali jsme se tehdy na místě, kde došlo k únosu. Ehm..., chtěl jste po mně, abych odehnal ovci.“

„Kristepane, no jo,“ vzpomněl si Logan. „A oni z vás udělali seržanta?“

Nechtěl, aby to vypadalo, že ho nová informace překvapila, ale přesto to tak vyznělo. Koneckonců tu před ním přece jen stál člověk, který nedokázal z místa činu vykázat ovci – tentýž chlapík, kterého Logan obvinil, že povolání vyhrál v tombole.

A teď je z něj seržant. Krucinál fagot.

Kam ten svět spěje?

„Už je to tak, pane,“ potvrdil Greig. Pokud zaznamenal překvapení v inspektorově hlase, nedal to na sobě nijak znát. „Už je to... kolik? Tři týdny?“

„To se mě ptáte, nebo mi to oznamujete?“

Greig se rozpačitě usmál. „Říkám, pane. Už jsou to tři týdny.“

„Jasně, chápu. Dobrá práce,“ řekl Logan a ukázal na stan na druhé straně řeky protékající podél parkoviště. Bílá tkanina v neposkrvněné divoké přírodě působila jako pěst na oko. „Tak copak tu máme?“

„Pardon, pane. No jistě,“ drmolil Greig. „Je to tělo.“

Logan na něj vrhl pohled plný očekávání.

„Je to... mrtvola.“

Takže seržant – no potěš pánbůh.

„Rozumím. A dál?“

Seržant kmital pohledem mezi šéfinspektorem a stanem.

„Dál nevím, pane. Nález oznámila horská služba. Tělo našel jeden z nich. Bylo napůl zahrabané v zemi.“

„Takže to byla nehoda? Nějaký výletník?“ vyzvídal Logan.

„Podle toho, co ho našel, tak nejspíš ne. Osobně jsem to tělo pořádně neviděl. Řekli nám jenom, že máme hlídat místo činu a čekat, až dorazí kavalérie. To budete nejspíš vy.“

„Už to tak vypadá,“ usoudil Logan. „Kriminálka tu ještě nebyla?“

„Jsou na soustředění,“ vysvětlil Greig. „V Elginu, pokud vím.“

„Chápu.“

„Moc hezký místo, ten Elgin,“ zasnul se seržant nepřítomně.

„Mají tam dokonce i katedrálu.“

Logan našpulil rty a povytáhl obočí a výraz si zachoval, dokud si ho seržant konečně nevšiml.

Seržant Jaffray si odkašlal. „Každopádně je prý mám informovat, ale tohle je spíš práce pro oddělení vražd, takže se Jinkies... teda šéfinspektor Pickering spojí s Inverness a...“

Loganův výraz zůstával neměnný. Seržant Jaffray si odkašlal podruhé a zkusil to znovu.

„Chcete se... chcete se na to tělo podívat?“

„Jo,“ řekl Logan a popošel kolem policisty v uniformě směrem k místu nálezu. „To víte, když už jsem se sem trmácel. Byla by škoda aspoň na něj nemrknout.“

Greig sledoval, jak si to detektiv šéfinšpektor přes parkoviště štráduje směrem k landroveru. „Pane! To tělo je támhle,“ volal za nadřizeným a ukazoval na bílou konstrukci u lávky pro pěší. „Pod stanem.“

Logan se zastavil a otočil se. „Rozumím. Co kdybyste na něj zatím dohlídl, než si promluví s horskou službou? Byl byste tak hodnej?“

„Mám dohlídnout na stan?“

„Přesně tak. Ať nám tam nikdo neloží.“

Greig se rozhlédl po liduprázdné divočině. Pak se napřímil a zasalutoval. „Máte pravdu, pane. Jdu na to.“

„Hodnej chlapec,“ pochválil ho Logan.

Pak se otočil na patě a s očima obrácenými v sloup zamířil ke skupince mužů postávajících u landroveru. Následovalo obvyklé potřesení rukama, představení a nabídka čaje, kterou Logan zdvořile odmítl.

„Na tý silnici se brzy něco semele, jestli ty lidi budou dál takhle civět,“ upozornil Logan strážníky v uniformě a ukázal na kolonu pomalu jedoucích automobilů v zatáčce před parkovištěm. „Mohli byste s tím něco udělat?“

„Ano, pane.“

„Jako by se stalo, pane.“

Logan počkal, až se policisté rozejdou, a teprve pak se pustil do řeči se dvěma příslušníky horské služby. První z dvojice mužů, který se představil jako Fulton Randall, toho namluvil nejvíc. Podle Loganova odhadu mu táhlo na padesát a jako většinu horských záchranářů, s nimiž měl šéfinšpektor tu čest, ho obklopovala jakási aura serióznosti.

Pravda, tihle chlapi byli většinou samá legrácka, a pokud šlo o pití, většina z nich by ho suverénně poslala pod stůl i v dobách,

než začal abstinovat, ale když se rozhodovalo mezi životem a smrtí, nikoho jiného neměl člověk po boku radši.

Druhý muž byl starší a méně vstřícný. Chris O'Hare. To on našel tělo a zároveň ho jako jediný z dvojice viděl.

„Když Chrisovi došlo, co to je, napadlo nás, že se tam radši nebudeme motat, ať nezaneřádíme místo činu,“ vysvětlil Fulton.

„Jo. Dobrá práce,“ pochválil záchranáře Logan a střelil pohledem po seržantu Jaffrayovi. „To tahle banda zvládne i bez vás.“

„Byla to docela zábava, sledovat, jak staví ten stan, to se musí nechat,“ přisadil si Fulton. „V jednu chvíli to vypadalo, že s ním odletí.“

„Paráda. To chlapi z forenzního moc rádi uslyší,“ ucedil Logan.

Zvedl hlavu a podíval se na helikoptéru. Stroj jako včela lačně kroužící kolem květiny bzučel kolem nejbližšího vrcholu.

Už ze silnice mu hora připadala velká. Když teď navíc stál přímo pod ní a díval se, jak se strmě tyčí ke skvrnitě šedé obloze, zdála se mu přímo obří.

A to existují lidi, co na takové obludnosti loží pro zábavu!

„Někdo se pohřešuje, chápu to správně?“ zeptal se Logan.

Fulton přikývl. „Hlášení jsme dostali včera večer od vás. Zatím po tom člověku ale není ani vidu ani slechu. Pomalu si začínáme myslet, že to byla kachna. Některý údaje, co volající nahlásili do telefonu, nesedí. Číslo, co dali policii, neexistuje. Někdo si z nás nejspíš vystřelil.“ Fulton vyfoukl vzduch z tváří a pokrčil rameny. „Stejně to ale musíme prověřit, znáte to?“

„Kretění,“ pronesl Logan tak soucitně, jak jen dovedl. „Ale jo, to máte pravdu.“

„No každopádně – Chris se zrovna vracel dolů. Zlobí ho koleno. Už to není takovej jura jako dřív,“ vysvětlil Fulton.

„Tak pr, dávej si bacha na hubu,“ ohradil se starší záchranář se severoirským přízvukem, jemně ohlazeným zvukomalebností Vysočiny. Chris se tu nenarodil ani nevyrůstal, nějaký ten pátek tu už ale určitě žil.

Fulton se usmál, ale z výhrůžky si nic nedělal. „Zrovna se chystal přejít..., ale proč vám to vykládám? Chrisi. Tys tam byl.“

Logan se podíval na staršího z obou mužů. Ten se ošil a odvrátil pohled jinam. Buď nerad mluvil s cizími lidmi, nebo něco skrýval.

„Šel jste dolů z kopce,“ nadhodil Logan a nechal Chrise, aby větu dokončil.

„Z hory,“ opravil ho Chris. „To nejní žádnej kopec.“

„Z hory. Pardon,“ omluvil se Logan, ačkoliv nechápal, jaký je v tom rozdíl. „Co bylo pak?“

„Přesně jak říkal tendlecten parchant. Došel jsem k lávce a v ten moment jsem něco zahlíd. Nic konkrétního to nebylo. A mrtvola už vůbec ne. To jen ta hlína vokolo vypadala, jako by tam někdo hrabal, a mě napadlo, jestli tam náhodou není něco zakopanýho.“

Podíval se směrem ke stanu a linky na tváři se mu ztenčily a ztuhly. „Napadlo mě, jestli to třeba není keška nebo tak něco. Taková ta krabička, co lidi schovávají pro ostatní výletníky, znáte to?“

Logan neměl nejmenší tušení, o čem ten pořizek mluví, ale protože mu to nepřipadalo důležité, jenom přikývl. „Jo.“

„A tak jsem to šel vomrknout. Vodhrabal jsem trochu hlíny a pak jsem to uviděl.“ Chris přešel do šepotu, jako by u táboráku vyprávěl strašidelnou historku. „Ucho.“

Loganovi se přímo uprostřed čela udělala vráska. „Ucho? Jen tak, samotný?“

„Ne. Na hlavě,“ objasnil Chris. „Ale v tu chvíli mi to nedošlo. Nejdřív jsem viděl ucho a teprve pak ten zbytek. Chudák.“

„Takže to byl muž?“ zeptal se Logan a vytáhl si zápisník.

Chris přikývl.

„Věk?“

„Co já vím. Neptal jsem se ho na vobčanku.“

„Alespoň přibližně,“ naléhal Logan.

Chris pokrčil rameny, letmo pohledem přelétl oba muže a ještě jednou pohyb zopakoval. „Něco kolem dvaceti. Ale jistě si nejsem. Moc jsem toho neviděl, vzhledem k tomu, že byl z devadesáti procent zahrabanej.“

„Chápu. To dává smysl,“ připustil Logan.

„Ale podle toho, co jsem viděl, tipuju, že tam leží sotva pár dní,“ dodal Chris, čímž odpověděl na Loganovu následující otázku dřív, než ji detektiv stačil vyslovit. „Za ty roky, co tuhle práci dělám, jsem viděl dost mrtvol v různém stádiu rozkladu. Jestli chcete znát můj názor, tak tenhle maník si pod zemí moc dlouho nepobyl. Fulton by to samozřejmě věděl líp jak já.“

Logan zvedl obočí a tázavě se podíval na druhého muže.

„Jsem doktor. Nebo jsem býval. Už jsem v důchodu. Přestaly mě bavit ty věčné škrtky v rozpočtu,“ řekl Fulton.

Jedna z kapes jeho vesty začala vyzvánět ve veselém rytmu salsy.

„Pardon,“ omluvil se Fulton, odepnul suchý zip a rozepnul si vestu. Když telefon vylovil, vteřinu jen zíral na displej a krabatil čelo a pak se ke zbylým dvěma mužům otočil zády. „Haló? Hannah? Mohla bys...“

Znovu po telefonu blýskl pohledem a natočil se jiným směrem. „Haló? Jo. Už tě slyším. Co se –“

I když stál Fulton dobrý metr od něj, Logan zřetelně slyšel paniku na druhé straně linky. Dlouhému monologu, který následoval, sice nerozuměl, jedno mu však bylo jasné – Hannah, ať už to byl kdokoliv, si dělala starosti.

„Hej. Hej. Zpomal trochu, Ha... Trochu to přeháníš. Teď nemůžu. Haló? Haló?“

Fulton se ještě jednou podíval na displej a zaklel pod vousy.

„Všechno v pořádku?“ zajímal se Logan.

„Hm? Aha, jo. To nic. Volala dcera. Jde o jejího přítele, teda snoubence, pardon. Byl skoro celý týden pracovně pryč a včera večer se měl vrátit. Máme u nás jejich malou přes noc.“

„A neukázal se?“

Fulton zakroutil hlavou a podíval se na telefon, signál už ale zcela odumřel. „Ne. A nebere jí ani telefon. Neslyšela o něm od...“

V ten moment se odmlčel. Slova se scvrkla a rozplynula se mu v hloubi krku. Obrátil hlavu ke stanu a vyrazil vpřed, jako by ho nohy samy nesly.

„Ne. To ne,“ pronesl šepem záchranář. „Prosím, bože, jen to ne.“

Logan zareagoval příliš pozdě. Rukou se otřel o Fultonovu bundu, ale když se muž dal do běhu, funkční materiál mu jen proklouzl mezi prsty.

„Hej! Stůjte,“ vyštěkl Logan a rozběhl se za ním. Povrch byl stejnou měrou nerovnoměrný jako kluzký a ani obutí neměl na běh zrovna ideální.

Fulton v ošoupaných pohorkách pelášil jako kamzík, a než se Logan vůbec stačil dát do pohybu, už podrážkami klapal po lávce pro pěší.

„Počkejte. Okamžitě stůjte!“ hulákal za mužem detektiv, zatímco klouzal ze strany na stranu po bahnité zemi.

Fulton ale očividně neměl v plánu ani jedno, ani druhé. A tak Loganovi nezbývalo nic jiného než bezmocně a lehce nejistě přihlížet, jak horský záchranář otevírá poklop stanu. Naštěstí mu zbylo dost rozumu, aby nechodil dovnitř. Díky bohu alespoň za to. Místo toho jen stál před stanem, jednou rukou si zakrýval ústa a druhou se opíral o jeho konstrukci.

Jeden ze strážníků v uniformě poklepal Loganovi na záda. „Mám běžet za ním, pane?“

Logan přikývl a mávnutím policistovi naznačil, ať pokračuje dál. „Jo,“ zasípal. „Běžte.“

Sledoval, jak strážník přeběhl lávku. Fulton u stanu mezitím zavrával o několik kroků zpět. Nohy mu vypověděly službu a padl na kolena. Zabořil hlavu do dlaní a navzdory vzdálenosti i helikoptěře, která vířila vzduch nad jejich hlavami, Logan slyšel, jak nařiká.

„Ach jo,“ ulevil si sám pro sebe. „Do háje.“

KAPITOLA 5

Tak jste zase tady.“
„Moira Corsonová stála za recepčním pultíkem policejní stanice ve Fort William s výrazem, jako by jí někdo po koberci rozmázl psí lejno. Prohlížela si Logana zpoza tenkých obrouček svých brýlí a očividně čekala, co jí odpoví.

„Jo. Dobrej postřeh.“ Detektiv se ani neobtěžoval skrýt sarkasmus. Pro starou čarodějnici jako Moira je taková odpověď dobrá až až, pomyslel si a chytl za kliku dveří, které dělily recepci od stanice. Ty sice narazily do rámu, ale nepohnuly se ani o milimetr.

Logan si povzdechl a tázavě se na Moiru podíval. „No? Tak pustíte mě?“

„Nejdřív potřebuji vidět váš průkaz,“ odbyla ho Moira.

„Leda tak prd. Moc dobře víte, kdo jsem. Otevřete ty dveře.“

Moira sklopila obdélníkové okénko ve skleněné přepážce, která je oddělovala. „Průkaz,“ zopakovala. „To je standardní postup. Vám možná pravidla nic neříkají, ale nám ostatním ano.“

Logan cosi zamumlal, vylovil z kapsy peněženku, ve které se nacházel i jeho služební průkaz, a praštil s ní o pult.

Moira se s lehce rozevřenými nozdrami na předmět podívala. „Musíte –“

Logan se natáhl po peněžence, vytáhl z příslušné přihrádky průkaz a prostrčil ho mezerou. „Prosím. Spokojená?“

Moira bez jediného slova kartičku převzala, nastavila ji na světlo a několik dlouhých vteřin si ji důkladně prohlížela. Logan se musel hodně snažit, aby se netvářil otráveně. Tu radost té ježibabě dopřát nehodlal.

Když se Moira s jeho průkazem vydala na pouť ke kopírce, aby si udělala kopii, málem vyletěl z kůže, ale dokázal udržet jazyk za zuby, dokud mu legitimaci otvorem neprostrčila zpět a on ji nenacpal zpátky do plastové přihrádky v peněžence.

„Tak to bysme měli, ne? Teď mě konečně pustíte?“ dožadoval se Logan.

Než Moira stihla odpovědět, dveře se samy z druhé strany otevřely a vesele vyhlížející postarší muž se značně prořídlou kšticí a zavalitým pupkem Loganovi pokynul, ať jde dál.

„Tady jsi,“ přivítal ho detektiv inspektor Forde. „Už jsme se báli, že ses nám ztratil.“

Společná kancelář se od chvíle, co se tu jeho tým sešel naposledy, příliš nezměnila, a když Loganův pohled padl na detektiva seržantku McQuarriovou a její nástěnku, cítil se šéfinspektor jako doma. Nástěnka byla v podání Caitlyn hotovým uměleckým dílem a seržantka ji – samozřejmě za asistence celého týmu – udržovala dokonale uspořádanou a aktuální. Veškeré poznatky, které měli v daný moment k dispozici, na ni dokázala zařadit během několika minut.